

č. k. 29 PP 39/2021-176 z 12. marca 2021 rozhodol podľa § 66 ods. 1, 2, § 67 ods. 1 Trestného zákona o podmienenečnom prepustení sťažovateľa z výkonu trestu odňatia slobody a zároveň mu podľa § 68 ods. 1 Trestného zákona určil skúšobnú dobu na 7 rokov. Krajský súd uznesením č. k. 3 Tos 56/2021-224 z 1. júna 2021 podľa § 194 ods. 1 písm. a) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) zrušil uznesenie okresného súdu č. k. 29 PP 39/2021-176 z 12. marca 2021 a podľa § 415 ods. 1 Trestného poriadku v spojení s § 66 ods. 1, 2, § 67 ods. 1 Trestného zákona žiadosť sťažovateľa o podmienenečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody zamietol.

3. Ústavný súd nálezom č. k. I. ÚS 509/2022-40 z 1. decembra 2022 vyslovil porušenie základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, zrušil uznesenie krajského súdu č. k. 3 Tos 56/2021-224 z 1. júna 2021 a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Krajský súd uznesením č. k. 3 Tos 175/2022-324 zo 7. februára 2023 opätovne zrušil uznesenie okresného súdu č. k. 29 PP 39/2021-176 z 12. marca 2021 a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Krajský súd v napadnutom uznesení dospel k záveru, že *„nakoľko od rozhodovania okresného súdu o podanom návrhu odsúdeného na podmienenečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody už uplynulo viac ako 22 mesiacov, je potrebné v danej veci zopakovať dokazovanie a opätovne vypočítať osobu odsúdeného (aj s prihliadnutím na jeho žiadosť že sa chce zúčastniť verejného zasadnutia) k jeho návrhu na podmienenečné prepustenie, čo by bolo nad rámec rozhodovania sťažnostného súdu o podanej sťažnosti prokurátora, ktoré sa vykonáva na neverejnom zasadnutí...“*. Krajský súd zároveň okresnému súdu v novom konaní uložil dôsledne rozlíšiť, *„kedy je správanie a plnenie povinností vo výkone trestu iba prejavom vonkajšej adaptácie odsúdeného v prostredí ústavy a kedy ide o známky skutočných zmien osobnosti odsúdeného, ktoré oprávňujú predpokladať, že aj v budúcnosti bude viesť riadny život. Preto správanie odsúdeného vo výkone trestu a plnenie povinností sú síce neopomenuteľnými, ale nie však jedinými hľadiskami, z ktorých možno usudzovať na jeho polepšenie. Aby bolo možné zodpovedne posúdiť, či odsúdený preukázal polepšenie, je nevyhnutné napríklad poznať. Čo bolo u neho príčinou páchania trestnej činnosti a aký je jeho reálny postoj k jej spáchaniu. O to viac táto potreba vyvstáva u odsúdeného, ktorý sa dopustil závažnejšej trestnej činnosti ako v prejedávanom prípade.“*

4. Z príloh podanej ústavnej sťažnosti bolo taktiež zistené, že sťažovateľ bol na základe vlastnej žiadosti premiestnený do Ústavu na výkon trestu odňatia slobody Prešov, oddelenia výkonu trestu Sabinov. Sťažovateľ ďalšou žiadosťou doručenu 3. júna 2022 Okresnému súdu Prešov požiadal o podmienenečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, ktorý jej uznesením č. k. 1 PP 56/2022-43 z 27. júla 2022 vyhovel a sťažovateľovi určil skúšobnú dobu v trvaní 5 rokov. Krajský súd v Prešove uznesením č. k. 6 Tos 27/2022-73 z 20. októbra 2022 zrušil podľa § 194 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku uznesenie Okresného súdu Prešov č. k. 1 PP 56/2022-43 z 27. júla 2022, a to z dôvodu nezabezpečenia všetkých potrebných hodnotiacich posudkov na sťažovateľa, a to aj počas doby výkonu väzby a trestu odňatia slobody v iných ústavoch. Následne po doplnení dokazovania Okresný súd Prešov uznesením č. k. 1 PP 56/2022 z 21. decembra 2022 podľa § 415 ods. 1 Trestného poriadku *per analogiam* zamietol žiadosť sťažovateľa o podmienenečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody. Krajský súd v Prešove uznesením č. k. 6 Tos 3/2023-152 z 24. januára 2023 zamietol podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku sťažovateľom podanú sťažnosť proti uzneseniu Okresného súdu Prešov č. k.

1 PP 56/2022 z 21. decembra 2022, pretože zistil, že ústavný súd nálezom č. k. I. ÚS 509/2022-40 z 1. decembra 2022 zrušil uznesenie krajského súdu č. k. 3 Tos 56/2021-224 z 1. júna 2021 a tento následne opätovne zrušil uznesenie okresného súdu č. k. 29 PP 39/2021-176 z 12. marca 2021 a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V dôsledku uvedeného teda v čase prebiehajúceho sťažnostného konania vedeného pred Krajským súdom v Prešove sú vedené 2 žiadosti sťažovateľa o podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, v dôsledku čoho „nie je možné objektívne dospieť k tomu, či sú splnené podmienky uvedené v § 415 ods. 1 Tr. poriadku, keďže o jeho prvej žiadosti nie je doposiaľ právoplatne rozhodnuté a tým nemožno objektívne určiť splnenie zákonných podmienok jednak na podanie takéhoto návrhu v zmysle príslušných ustanovení Trestného poriadku, ako aj na podmienené prepustenie podľa § 66 ods. 1, ods. 2, § 67 Trestného zákona.“. Z obsahu uznesenia Krajského súdu v Prešove č. k. 6 Tos 3/2023-152 z 24. januára 2023 vyplynulo aj to, že sa sťažovateľ domáhal toho, aby „v prípade zamietnutia jeho prvej žiadosti Krajským súdom Trnava, sa na Okresnom súde Prešov pokračovalo v konaní o jeho druhej žiadosti o podmienené prepustenie.“. Tento sťažovateľom navrhovaný postup Krajský súd v Prešove označil ako nemožný, „pretože aj krajský súd je limitovaný zákonnými dôvodmi, pre ktoré môže napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie prvostupňovému súdu, čo ale v prejednávanej veci nenastalo.“.

5. Sťažovateľ v rámci svojej argumentácie namieta porušenie už označených práv, kde v prípade základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 ústavy a základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy používa totožnú argumentáciu, ktorej spoločným menovateľom je nesúhlas s postupom krajského súdu, ktorý mal podľa sťažovateľa sám vo veci rozhodnúť, a nie vec vrátiť na ďalšie konanie okresnému súdu. Sťažovateľ tvrdí, že boli splnené všetky podmienky na to, aby krajský súd, riadiac sa právnym názorom ústavného súdu, si (i) sám zabezpečil všetky písomné podklady potrebné na to, aby mohol vo veci rozhodnúť, vrátane aktuálnych posudkov na jeho osobu z ústavy, kde momentálne vykonáva trest odňatia slobody, (ii) krajský súd žiadnym spôsobom nevysvetlil, prečo nemohol vykonať jeho výsluch, (iii) žiadnym spôsobom nevysvetlil, prečo mala byť sťažnosť prokurátora čiastočne dôvodná, a napokon (iv) krajským súdom zvolený postup spôsobuje priet'ahy v konaní, keďže o jeho žiadosti o podmienené prepustenie sa koná/rozhoduje už 22 mesiacov. Argumentáciu k namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy sťažovateľ ďalej dopĺňa o úvahu, podľa ktorej tým, že krajský súd napadnutým uznesením zrušil uznesenie okresného súdu č. k. 29 PP 39/2021 z 12. marca 2021, nezákonne a protiústavne predĺžil konanie o jeho žiadosti o podmienené prepustenie, pretože po rozhodnutí prvostupňového súdu bude prebiehať sťažnostné konanie vrátane samotného času potrebného na to, aby prvostupňový súd opätovne rozhodol.

6. Na podklade uvedeného sťažovateľ ústavnému súdu navrhol, aby nálezom takto rozhodol:

„1. Uzneseniu Krajského súdu v Trnave č. k. 3 Tos 175/2022-324 zo 7. februára 2023 boli porušené práva sťažovateľa:

a) základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1, ods. 3 ústavy...

b) základné právo sťažovateľa na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 ústavy...

c) základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 1, ods. 2 ústavy...

2. Uznesenie Krajského súdu v Trnave č. k. 3 Tos 175/2022-324 zo 7. februára 2023 zrušuje a prikazuje Krajskému súdu v Trnave, aby obnovil stav pre porušením základných práv a slobôd tým, že sťažovateľa podmiennečne prepustí na slobodu.

3. Ústavný súd priznáva finančné zadostučinenie sťažovateľovi za ušlú mzdu za obdobie od 1. júna 2021 do 1. apríla 2023 vo výške 40480 eur + 1840 eur za každý ďalší mesiac pokiaľ sťažovateľ bude nezákonne pozbavený...

4. Ústavný súd priznáva finančné zadostučinenie vo výške 3000 eur za spôsobenie (nemajetkovej) psychickej) ujmy nezákonným obmedzovaním osobnej slobody sťažovateľa zo strany KS Trnava...

5. Krajský súd v Trnave je povinný nahradiť sťažovateľovi trovy konania a zaplatiť ich právnomu zástupcovi..."

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení so základným právom na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 ústavy a základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy napadnutým uznesením krajského súdu, ktorý mal podľa predstáv sťažovateľa v intenciách nálezu ústavného súdu č. k. I. ÚS 509/2022-40 z 1. decembra 2022 sám a pozitívne rozhodnúť v prospech žiadosti sťažovateľa o podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, čo však neurobil a rozhodovanie o jeho žiadosti presunul okresnému súdu tým, že zrušil jeho uznesenie č. k. 29 PP 39/2021-176 z 12. marca 2021 a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V dôsledku tohto postupu krajského súdu v sťažnostnom konaní trvá rozhodovanie o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby už po dobu 22 mesiacov (dôvody bližšie rozvedené v bode 5 tohto uznesenia).

8. Ústavný súd v súlade s § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť, pričom posudzoval, či jej prijatie na ďalšie konanie nebránia dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

II.1. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení so základným právom na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 ústavy:

9. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

10. Podľa § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde ak o ochrane základných práv a slobôd sťažovateľa vo veci, ktorej sa ústavná sťažnosť týka, je príslušný rozhodovať iný súd, ústavný súd uznesením

ústavnú sťažnosť odmietne pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie. Podľa § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde je ústavná sťažnosť neprípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd.

11. Ústavný súd poukazuje na to, že jeho právomoc rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je založená na princípe subsidiarity. Zmysel a účel princípu subsidiarity, ktorý je vyvoditeľný z čl. 127 ods. 1 ústavy, spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a podľa svojej povahy ani nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Koncepcia konania o ústavnej sťažnosti je založená na tom, že predstavuje subsidiárny procesný prostriedok na ochranu ústavou zaručených základných práv a slobôd. Ústavný súd nie je súčasťou sústavy všeobecných súdov či iných orgánov verejnej moci, a preto nemôže nahrádzať ich činnosť. Jeho úlohou je v súlade s čl. 124 a nasl. ústavy ochrana ústavnosti, a nie tzv. bežnej zákonnosti, resp. protiprávnosti. Z tohto pohľadu je nevyhnutnou podmienkou konania, ktorá musí byť pred podaním ústavnej sťažnosti splnená, vyčerpanie všetkých procesných prostriedkov, ktoré zákon sťažovateľovi na ochranu jeho práv poskytuje.

12. Právomoc ústavného súdu je vybudovaná na zásade prieskumu vecí právoplatne skončených, ktorých eventuálnu protiústavnosť už nemožno zhojiť inými procesnými prostriedkami, resp. už nie je možná náprava iným spôsobom. Teda právomoc ústavného súdu rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy predstavuje *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý sa uplatní až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05, II. ÚS 156/09, I. ÚS 480/2013, II. ÚS 137/2019, II. ÚS 386/2019, II. ÚS 124/2021, II. ÚS 428/2021, II. ÚS 257/2021, IV. ÚS 80/2022).

13. V sťažovateľovej veci je, čo sa týka predmetných základných práv, relevantnou skutočnosťou, že krajský súd uznesením č. k. 3 Tos 175/2022-324 zo 7. februára 2023 zrušil uznesenie okresného súdu č. k. 29 PP 39/2021-176 z 12. marca 2021 a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V dôsledku kasácie uznesenia okresného súdu č. k. 29 PP 39/2021-176 z 12. marca 2021 bude okresný súd povinný vec opätovne prerokovať a rozhodnúť a ústavný súd by tak mal preskúmavať konanie, ktoré nie je právoplatne skončené, čo platí osobitne aj o napadnutom uznesení krajského súdu, ktoré nie je konečné. Tento sťažovateľom požadovaný postup je v opozícii k už spomínanému princípu subsidiarity ovládajúcemu konanie pred ústavným súdom. Inými slovami, ústavný súd sa už skôr vyslovil, že v prípade, ak konanie nebolo v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu ešte právoplatne skončené, táto okolnosť v zásade zakladá v súlade s princípom subsidiarity právomoci ústavného súdu dôvod na odmietnutie sťažnosti ako predčasne podanej (II. ÚS 461/2011, II. ÚS 434/2014). V nadväznosti na tento záver ústavný súd odmieta sťažovateľom podanú ústavnú sťažnosť v tejto jej časti z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde. Po opätovnom rozhodnutí okresného súdu bude musieť sťažovateľ prednostne zvážiť uplatnenie riadneho opravného prostriedku, čo podmieňuje podanie ústavnej sťažnosti.

II.2. K namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy:

14. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

15. Súčasťou rozhodovacej činnosti ústavného súdu súvisiacej s namietaným porušením základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy je aj právny názor, podľa ktorého nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (I. ÚS 46/01, II. ÚS 57/01, I. ÚS 27/02, I. ÚS 66/02, III. ÚS 199/02, I. ÚS 61/03, I. ÚS 92/03, I. ÚS 154/03, I. ÚS 197/03, I. ÚS 35/04, I. ÚS 38/04, IV. ÚS 147/04, IV. ÚS 221/05, III. ÚS 372/09, IV. ÚS 34/2020, IV. ÚS 77/2020, IV. ÚS 576/2020, IV. ÚS 610/2020). Ojedinelá nečinnosť súdu, hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov, sama osebe ešte nemusí zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (I. ÚS 35/01, I. ÚS 42/01, III. ÚS 91/04, III. ÚS 59/05, III. ÚS 103/05, IV. ÚS 34/2020, IV. ÚS 77/2020, IV. ÚS 576/2020, IV. ÚS 610/2020).

16. V prípade, keď ústavný súd zistil, že sa charakter postupu všeobecného súdu nevyznačoval takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prietahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, alebo konanie ako celok zodpovedá dobou svojho trvania času, v ktorom je možné jeho uzavretie spravidla očakávať, nevyslovil porušenie základného práva zaručeného v tomto článku (II. ÚS 57/01, III. ÚS 30/03, IV. ÚS 110/04), prípadne návrhu buď nevyhovelo (I. ÚS 11/00), alebo ho odmietol ako zjavne neopodstatnený (I. ÚS 17/01, I. ÚS 57/01, I. ÚS 27/02, III. ÚS 199/02, I. ÚS 197/03, I. ÚS 35/04, I. ÚS 38/04, IV. ÚS 221/05, III. ÚS 126/2010, I. ÚS 96/2011, IV. ÚS 34/2020, IV. ÚS 77/2020, IV. ÚS 576/2020, IV. ÚS 610/2020). Teda zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy môže vyplývať aj z toho, že porušenie tohto základného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, ktoré z hľadiska jeho druhu a povahy netrvá tak dlho, aby sa dalo vôbec uvažovať o zbytočných prietahoch (II. ÚS 93/03, II. ÚS 177/04, IV. ÚS 343/04, III. ÚS 233/06, IV. ÚS 34/2020, IV. ÚS 77/2020, IV. ÚS 576/2020, IV. ÚS 610/2020).

17. Sťažovateľ požiadal o podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody žiadosťou doručenou 29. januára 2021 okresnému súdu, ktorý o nej pozitívne rozhodol svojím uznesením č. k. 29 PP 39/2021 z 12. marca 2021. Krajský súd žiadosť sťažovateľa zamietol uznesením č. k. 3 Tos 56/2021-224 z 1. júna 2021, ktoré bolo nálezom ústavného súdu č. k. I. ÚS 509/2022-40 z 1. decembra 2022 zrušené, a krajský súd uznesením č. k. 3 Tos 175/2022-324 zo 7. februára 2023 zrušil uznesenie okresného súdu č. k. 29 PP 39/2021 z 12. marca 2021, ktorému prikázal vo veci opätovne rozhodnúť (dôvody zrušenia uvedené v bode 3). Medzi tým, ako vo veci konal ústavný súd, sťažovateľ samostatným ďalším návrhom doručeným 3. júna 2022 Okresnému súdu Prešov požiadal opätovne o podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody. Okresný súd Prešov o žiadosti sťažovateľa rozhodol uzneseniami č. k. 1 PP 56/2022-43 z 27. júla 2022 a č. k. 1 PP 56/2022 z 21. decembra 2022, ktoré boli v sťažnostnom konaní zrušené uzneseniami

Krajského súdu v Prešove č. k. 6 Tos 27/2022-73 z 20. októbra 2022 a č. k. 6 Tos 3/2023-152 z 24. januára 2023. Z uvedeného prehľadu konaní a rozhodnutí je zrejmé, že o žiadosti sťažovateľa o podmienčné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody sa konaná priebežne, dokonca v územnej pôsobnosti viacerých súdov, čo bolo v nasledujúcom postupe revidované samotným Krajským súdom v Prešove. K zrušeniu uznesenia krajského súdu č. k. 3 Tos 56/2021-224 z 1. júna 2021 nálezom ústavného súdu č. k. I. ÚS 509/2022-40 z 1. decembra 2022 došlo z dôvodu odlišného právneho posúdenia podmienok týkajúcich sa predovšetkým riadneho spôsobu života v čase po prepustení z výkonu trestu odňatia slobody. Dĺžka konania o žiadosti sťažovateľa o podmienčné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody tak korešpondovala s okolnosťami determinujúcimi jej priebeh, v dôsledku čoho ústavný súd nezistil v konaní porušenie základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Dôvodom zrušenia rozhodnutia krajského súdu ústavným súdom totiž neboli procesné excesy, ale odlišný právny názor ústavného súdu na predmet rozhodovania, čo je produktom inštančnej postupnosti pri prieskume súdnych rozhodnutí, a taký postup vyznel v konečnom dôsledku v prospech sťažovateľa. Vzhľadom na tento záver ústavný súd odmieta sťažovateľom podanú ústavnú sťažnosť v tejto jej časti ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde. To však neznamená, že ďalší priebeh konania nie je v tejto situácii potrebné urýchliť a že je vylúčené opätovné podanie ústavnej sťažnosti, ak by konanie dynamicky nedospievalo k jeho právoplatnému ukončeniu.

III.

Žiadosť o ustanovenie právneho zástupcu

18. Podľa § 43 ods. 3 zákona o ústavnom súde k návrhu na začatie konania podanému navrhovateľom, ktorý musí byť v celom konaní zastúpený advokátom, musí byť pripojené plnomocenstvo na zastupovanie navrhovateľa advokátom. V plnomocenstve sa musí výslovne uviesť, že navrhovateľ udeľuje zvolenému advokátovi splnomocnenie na zastupovanie pred ústavným súdom.

19. Podľa § 37 zákona o ústavnom súde navrhovateľovi, ktorý požiada o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, ústavný súd môže ustanoviť právneho zástupcu, ak to odôvodňujú majetkové pomery navrhovateľa a nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti.

20. Vo vzťahu k žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu ústavný súd uvádza, že takýmto žiadostiam vyhovie v prípade súčasného (kumulatívneho) splnenia podmienok vyplývajúcich z § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde a jeho ustálenej doterajšej judikatúry v tejto oblasti, t. j. 1. ak ustanovenie právneho zástupcu odôvodňujú majetkové pomery navrhovateľa (ak vzhľadom na svoje majetkové pomery nedisponuje dostatočnými zdrojmi na úhradu trov právneho zastúpenia) a 2. ak zároveň nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti.

21. Z dôvodu odmietnutia sťažovateľom podanej ústavnej sťažnosti v celom jej rozsahu nie je splnená druhá podmienka na postup ústavného súdu podľa § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde, a to že v právnej veci sťažovateľa nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu

ústavnosti. V dôsledku tohto záveru ústavný súd ani nepristúpil k preverovaniu majetkových pomerov sťažovateľa a jeho žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom nevyhovel. Tým je zároveň subsidiárne daný vo vzťahu k výroku I uznesenia aj dôvod na odmietnutie sťažovateľom podanej ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. b) zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. júna 2023

Miroslav Duriš
predseda senátu